

Előfizetési pénzek
KEREKES GÉZA
 f. szerkesztőhöz,
 mint kiadótulajdonoshoz
 Teleky-utca 2167.
 intézendők.

SZERKESZTŐI IRODA:
 Teleky-utca 2167. sz. a.
 hova a lap szellemi
 része küldendő.

"KÉZIRATOK
 csak bérmentve fogad-
 tatnak el.

E L O F I Z E T E S :		
Egész évre	5	rt — kr.
Félévre	2	" 50 "
Ngyed évre	1	" 25 "
Egy óra	—	" 50 "
Egész szám ára	—	" 10 "

BUGYI SÁNDOR

debreczeni talyigás.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

KEREKES GÉZA.

Hát meg a! Mánhogy meg meg leszsz lúfuttatás a nagy szabacscságkor a kihe jó előre elkell készülni. — Való a hogy mán mint én la az magam persónájára nízve minden nap elkészülök, de mán a lú futtatásra nem így dukál.

Tennap fellípkettem a piacra, oszt egy víka zabot megvásároltam Csikesné komám aszszontul a ki ilő aszszony, — hogy legyik a lúnak mit enni októberig,

— mir mer akkor lesz az nagy futtatás, akire a saját magam jószágát is szándíkozok fellíptetni.

Hogy én nyerem meg a divornyomot, — abba mán kellőleg belé győzöttem, — mir azir mer hogy hát ha az lú nem tanálná érvényesen bírni a futást, — hát akkor saját kezüleg leszállok rúlla oszt magam szaladok, — még is elébb bent leszek egy lúfüvel mint a többi lú.

A mint hallaczezik hát még külfödrül is jönnek futtatni a tögyfa gatyások, — mánhogy S á r á n d-

rúl, Mike píresrül meg 'B a g o s r ú l is. — Hászen ha az én lovam béveszi az egy víka zabot hát jöhet ide akar ki fia.

Mikor a zabot haza viszem kénálom az lovat, hát csak megszagolja, níz rám, én is ü rá, — hát nem tutta mire való mig meg nem kóstolta, — azut meg még a szakasztó kosarat is megette vón.

Avval aszondom az aszszonnak hogy: niííííí Sári a fútás jöjjik rád, níkem a futtatásra új gatyá legyik meg lobogós íng, — a csizmát maj meg vásárolom én Varjas kománál mer a jó, érted?! a hallásod mújjik el — zengem az aszszonnak, — úgy legyik a hogy parancsolom, — mer máskípp apre, czoki: tréfállok vélle.

Az aszszony felesli hogy aszongya aho még piz is kell, de meg itta kend.

Ne ugu hééé, hát ki vagyok én néked?! hászen pizzel a bolond is tud vásárolni, oszt ne járják az

ásítód mer ugy bokán váglak hogy eláll a szó benned, — beszilgetek véle. — Avval az aszszony kiment. Én is az ólba, oszt elkésztem a lóvat kiszíteni — a futtatásho.

A való, hogy most a lú madár husú mer ha egyik oldalán teritem a paksust, a másikon ellehet olvasni, dejazír a terminusra kimivelem én azt, hogy ojan lesz akar a potyka.

De meg ha madárhúsú maradna se vón baj, még könnyebb a testi. Hászén Tisza Kármány mijen madárhúsú, még is minisztér, hát akkor az én lovam mír ne nyerhetne 10 ezüs forintot!?

Hamán ippensíggel, de meg különben is az futtatás belé tanálna sikerülni, akkor búbánatból sajátkezüleg bécsederintek vagy nyócz üveg italt, de ha nyerek, mán hogy a lú, akkor meg még a kutya is hust eszik.

Sokszor felporóbáltam mán én ezt a lóvat a futtatásra, fütt is akar a kovácsfúvó, mer hogy tulajdonsága van a szaladásho, akar a nímetnek kónigge-reczénél, — hát meg is vetem benne a bizodalmamat.

Sok jó embereim kiszül az futtatásra, mán mint a piszráng Szilágyi, csesódi Balog, szipirtyó Nánási, kozmás Csíhes, hájas Szabó, pityeri Ungvári, meg a kehes Szatmári.

Nagy leszsz a vetilkedés, tán még ember vír is fojik, de azír nem tágitok, — ahogy lesz úgy lesz! de míg az a mījjen tisztelt nap felvirnyadna, addig is megyek pájnkába valójír a zsidónak.

Ideje volt már.

Fiatal asszonyka, megszagol egy kéthetes nyulat, a melynek már erős illata van.

— No igazán ideje volt már lelőni ezt a nyulat.

Dehogy megyek én többet Pestre!

— No édes anyám! megjöttem Pestrül. Még az ám egyszer a város, a zsebibe dughatná Vámospireset hogy még a füle se látszanék ki.

— Hát osztán mit láttál ott Bálint?

— Hm! ki gyözné azt egyszerre elmondani. Láttam benne egy kölyök vasutat, a melyiken olyan kocsit huzott két ló mint egy ház, az emberek még a tetején is állottak.

— Álmodtad te azt Bálint.

— Aztán voltam még az országgyűlésen is. Ejnye be sok gróf vót ott ides! osztán ugy ülnek ott mint az iskolába szokás, a rektorjok meg ott ült a katedrába, osztán mikor a grófok nagyon lármáztak, — mert ugy tudja meg kelmed hogy ugy rendetlenkedtek ott, hogy még olyat nem is látott, ki felült a padra lábát lógázva, ki a szomszédjával trécselt, ki a fogát piszkálta, másik meg levelet olvasott, és a melyik a leczkét felmondta azon egyik csomó nevetett, a másik csomó meg rá se hallgatott; — mondom mikor a grófok nagyon lármáztak az öreg rektor ugyancsak csengetett, de kutyába sem vették azt. Dejszen! csak a mi rektorunkat ültették volna oda az öreg helyére, fogadom hogy oda ütött vón közójük. A mint osztán megunták a leczkét hallgatni kimentek

K I S és N A G Y.

KISS. Vót-i kigyelmed a mult vasárnap a kis templomban?

NAGY. Nem voltam én, mert nekem nem igen tetszik a belvárosi papok predikálása. Inkább kimegyek én az Ispotály-templomba.

KISS. Na én messzinlem odáig, én csak a kicsibe mentem. Magam mentem, de ipp' hamar magammal jöttem ki, pé'ig felvettem az Urvaesoráját is, még pedig jó pálinkás fölöstök helyett.

NAGY. Hát hogy-hogy?

KISS. Hát a biony ugy vót, hogy én beülök egy székbe, hát eczezer csak ehun jön vagy tíz rab, nem t'om én, hogy hanyad magukkal jöttek, de azt mán másnap észrevettem, hogy nekem is juttattak kettőt.

NAGY. Hiszen azoknak is szabad — fedezet alatt — templomba menni.

KISS. Hiszen tudja kigyelmed még mink, akik szabadon járunk-kelünk, csak betívedünk náha a templomba is időtötísbül, de mán a raboknak ott semmi helye nem vóna, mer azír az egy korty italír nem érdemes őket odafárasztani.

NAGY. Magam is azt mondom!

a klaszis előtt való kis kocsimba, ott asztán az árendás lyányaival elkezdett egyik is másik is legyeskedni. Ittak azok ott ides anyám pályinkát, meg valami görbe formája kenyérfélét eszegettek. De csuszott az.

— Oh! pokolra való! már hogy tudsz olyanokat hazudni, mintha nem telnék azoknak kávára is.

— Elmentem osztán a Muzeumba is. Jaj! milyen sok madarat láttam én ott, meg mindenféle drága olyan állatot, mit kelmed ki se tudna gondolni. Akkora kicsi madár mint egy dongó, még is olyan tolakkal mint a páva. Valami oroszoknak is volt ott egy lyánya, no még olyan lyányt se látott kelmed ugy nézett ki mint egy máléliszt színü nagy kutya. Azt mondták nekem, nem tudom hazudtak-i, hogy az Orosz lyány. Láttam osztán még ott sok kigyót, békát üveg pálinkában. Lássa kelmed milyen az az uri nép, mi a pálinkánkba cseresznyét teszünk ágyul, azok meg kigyót békát, pókot, hanem hát igyák is meg. Láttam az elefántot, gondoljon kelmed két egymáson levő bívalyt, olyan ám az.

— Eregy már eregy! ne bomoly.

— De ugy segélyen! Hát ha még a dunát látná kelmed, ha borrá válna, nem inná ki 100,000 ides apám se, pedig ü keme hat emberért is megiszsz. Aligha ez a duna nem lesz a kondoros ides anyja. Este meg elmentem a komédiába, 10 garasért felmen-

Fekete lap.

Légy könyörületes — mondja az Irás — az állatok iránt.

A debreczeni rendőrség tán nem is olvasta azt soha. Azt már láttuk, hogy egy zenger trupp kedvéért külön helyhatósági egészségügyi szabályrendeletet alkot a főkapitányság; hogy a rimák feslett világa felett a rendőrség atyai gondoskodása, mint vezérlő fény világít; hogy az ebek bántalmazása nyilvános tereken tiltva van; de azt nem látjuk hogy a legnemesebb állat, az emberiség jobbkeze, a szegény párának nevezett lovat védené egyéb a törvény halott-hideg betüinél, a miket nem foganatosít a gögös ember.

Botrányok botránya, a mi az állatokkal elkövetetik Debreczenben! Az isten forró világában, mikor a kánikula izzó heve megsemmisítően éget télen mikor jégbe, sárba szakad untalan az ereje felett megterhelt szegény jószág, reggel és délben, hajnalban és a kési alkonyaton emberi bőrbe bujt barom formák az egyedüli kenyérkeresőjüket, a szegény lovat oly iszonyatosan kinozzák, hogy az felháborítsa még a higadtabb vérmérsékletű ember véréit is.

És ez történik 53-ezer ember és meglehetősen nagy aparatussal rendelkező rendőrség szemeláttára!!

Láttunk magunk is egy rendőrt, ki nagy bambán végig nézett egy másfél óra hosszáig tartó ló sinterezést, mignem a nemeslelkű L. L. tanácsnok véget vetett a vérlázító botránynak.

A legnagyobb állathóhérlást üzik pedig a zsidó vállalkozók, és azoknak emberformájú tót cselédjei kikben, vagyis inkább a melyekben (az utóbbiakban) sohasem melegsik több két liter spiritusnál, no meg

tem egy csomó grádieson egy nagyon magas helyre. Sokan ültek ott már. Közepén valami szobát kinyitottak, de felfele járt annak az ajtója. Ott ihogott vihogott egy ur egy ifjasszonynyal, a mint hallottam nem volt othon a gazda. Fülünk hallatára mondták egymásnak, hogy szeretik egymást. Meg nem álhattam hogy oda ne kiáltsak: disznóság! a más feleségét szeretni; erre elkezdtek oda lent piszegetni, s azt veszem észre, hogy valaki megfogja a bundám gallérját: erre csak ni! lefele. Hát 'sz le is megyek én. A mint azonban megyek egyszer csak azt hallom, hogy püff poff! Hátra nézek, hát engem ütnek. Még derék ez, ugy sejtem ebből hogy itt minden emberre ütnek egyet kettőt mikor kifele jön. Nojszen nem tudom ki győzi végig verni ezt a sok embert, a ki még ide ben maradt, lesz akkor éjféli is.

Kijövet osztán kutya melegem is lévén betértem egy kis csapszékbe a hol javában muzsikáltak, de nem cigány muzsikált ott, ugy értse meg kelmed, hanem valami ládafélét esavargatott ott egy ember, mint a sódarálót szokás, a meg osztán a nótát nyikogta, pőfögte, szuszogta, nyekegte. Bizonyosan a cigány ebbe volt elbujtatva hogy ne lássuk. De hát szállott az mégis keservesen; s tánczoltak is rajta. Kaptam tehát én is magamat tánczba ugrottam, a bundámat meg a szegletbe löktem. Egyszer osztán keresem a

a talyigások nagyrésze, kik kereset hiány miatt, ha aztán egyszer alkalmuk van reá — a 30-ik évét élő gebére ráraznak 30 mmázsa terhet is, csakogy mentől előbb a korcsmába mehessenek.

Hát nem lehetne ezeknek a szájába zabolát tenni egy ötven sorból álló szabályrendelettel, ami tiltaná az állatkinzást nyilt utcákon, száz ember megbotránkozására?

Legszébb dolog a világon a könyörületesség.

Hát irgalom és könyörület adassék annak a szegény baromnak, a mely minden egyes ilyen esetben okosabb, mint az, a mely kinozza, oktalanul üti — veri, holott ma már még az uragyilkos individúumot sem szabad — ütni.

Mit beszélnek a tyukok.

Alattomos mosolygással oldalgott János szolgálja az árpaszemeket kapkodó tyukok mellett.

Mit somolyogsz János? kérdi tőle a hamis zuzáju ház asszonya.

— Azt mosolygom, amit ezek a tyukok egymás közt beszélgetnek.

— Mit beszélnek hát?

— Azt mondja az a búbos: elment gazduram a kocsmába megmeg, haza se jön éjfélig.

Erre meg az a kosza azt mondja hogy: mingyá itt lesz hát a veres notáros, s akkor valamékönknek meg kell halni.

— Nem ütött belid az isten nyila!

bundám. — Hol a bundám? — Nem látták a bundámat.

Micsoda az a bunda? kérdi egy nyujtófa alaku tens ur.

Nohát megfogják a juhot, megölik a bőrét lehuzzák, oszt az a bunda.

No bizonyosan nem jól ölték meg azt a juhot a mit maga bundakípen magára vett — mondja az az ur — aztán bogy letette hihetőleg felevelenedett és elmászott.

— Jaj! a tűz égesse meg a dolgodat te Bálint! hát osztán oda vészett a bundád?

— Oda biz a.

— Hát erre hogy tettél szert a mék rajtad van.

— A szürkét adtam érte cserébe.

— Seregednek ura! hát csak egy lóval jöttél haza te?

— Nem jöttem egygyel se, mert a kesely meg beledöglött abba a sok bámulni valóba a mit ott látott.

— Megdöglött te?!

— Meg a, mind a két szemére. A szekeret pedig eladtam, mert magam átallattam haza huzni.

— Nojszen el mehettél te világot látni.

El biz én, hanem nem is megyek én többé Pestre.

Képzelt beteg.

Borzasztó hőség, igazi kánikula. Nem volt nagyobb melege Tisza Kálmánnak míg akkor se, mikor a boszniai okkupációért interpelláltak, vagy mikor a sámpánertől eltalál áporodni, — mint nekem van, — pedig én nem iszom.

Simonffy polgármesternek is melege van, — de ő segít rajta, — elment fürdőbe, — könnyű neki, — könnyű a miniszternek is, de nehéz ám a becs . . . akarom mondani a szegény embernek. — Szja ha nekem is volna 300.000 forint tartalék alapul, — most én is egészséges volnék mint a pinty.

Különös a sors. Én sohase voltam hazaáruló s mégis mindig fejtöresben szenvedek, — annak meg semmi baja, — egyéb, minthogy a megérdemelt díjért a nyugtát kiállítsa.

Jajj ezek az orvosok nem tudnak már egy oly receptet írni, melytől meggyógyulhatnak.

Azt mondják, hogy jön a kolera, érzem is, mert ez az öt éves választás ha nem is ázsiai, de minden esetre kolera nostrást fog előidézni. — No de azt mondják, hogy az orosz császár kitűnően tudja a kolerát gyógyítani bizonyos pirulával, — szinte szeretnék orosz lenni.

No de orvosaim igen lelkiismeretesek s én bizom bennök, mert szorgalmasan rendelnek, — a héten 14 üveg cseppet és 16 skatulya pirulát vettem be s még sem tudtam ma se többet enni egy tányér levesnél, — pár szelet husnál és 8 töltött káposztánál, mert már a borju szeletből nem tudtam kettőnél többet elfogyasztani. — Orvosaim reménylik, hogy vagy most ősszel, vagy a jövő tavasszal meggyógyulok. — Bort se szabad többet innom két liternél s azt is csak bakart. — Reményem van.

Jajjj, — de bajos is ez a betegség!!!

Bagi Jancsi baka levele

Kurta Pista bajtársához.

Adógyík levelem az Kurta Pestának
Tulajdon kezibe, sénkinék se másnak.
Híres Debreczennek zsíros várossában,
Nagycsapó utczeji bakakaszárnyában.

Tesvír!

Aszondom, hogy igazsága van frájter úr Králiknak, nem hijába ü az én kamarácsaft komendásom: katonának első a fegyvere! Ugy van a. Akkor megy paradésan a bajonét őt, a forverez bájgen, meg a rőtaparós nider, ha rőndben az gever. A miénk hála az öreg hergottnak, rőndbe van s entül fogvást védámön veszszük a dírekeziót akármiféle ellensig eránt kivált ha firer ur Gulyás az komendásunk, a kinék a fegyverit szinte most reperálta ki a pizmacherájba az öreg Keszler.

Van is mostanában íbung, de szípen. Még ki se törüjjük a szemünkből az íczakai nyugodalmat, mán ánrétet kajabájál káplár ur Parrag, igaz, hogy hogy ott van a sarkába minditig őrmester ur Zupás a ki igen fájin ember, mikor niderbe van a strózsákon. Megeselekeszszük a fergátérungot, a spekulás Szelesán, meg a tagsarzi káplár ur Fínyes itthon marad kutjának, minket meg vezet a kapitány ur cigaretli füst mellett blindi patronyos háborúba. Mosmán batalijóba megyen az íbung, a mi nem vón rosz, ha mindig minket tennének előre, mert mi komótosan mirjük a schritteket, de bizony legtöbbnyire a lőschrittes 3-ik kompánija kerül előre s úgy szaladunk utánnok, mintha virtikli rükverczkomcentringot csinálnánk az muszka előtt. Pedig szíp esendesen verné minálunk a taktust frájter ur Králik, még arra is marad mars közbe időnk, hogy a mellettünk defilirozó kis mosó lányokat megcsipkegyük.

Igaz, hogy ennek 6 óra bilincs az ára, ha megpislantja kapitány ur Pecsovics.

Kíirünk az erdőbe, eszszük a jó fekete bogyót az oficzer urakkal meg eskolázik a major úr. A két ellensig farkas szemet níz egymással ekkicsit blindizünk egymásra, osztán sturmot fújnak. Ordítunk: hurrá! Akkor oztán obslág, nider, raszt. Megvan az íbung. Niméjkor azonban nem tudnak egymásra rohanni, mert vetis van köztünk, akkor csak messziről ordítjuk egymásra a hurrát, mint mikor Kabán nagy sár van, oszt ölbe viszik ki a kis ajtóba egymásra ugatni a Bodrit, meg a Berettyót.

Legjobban szeretem, mikor linke, vagy rekte flankendekungba kerülök. Ijenkor rendesen el t i v e d ü n k egy-egy cseresznye fa erányában s az ellen csinálunk sturmot. A vedéta felmászik a fára s az egész svarm jól lakik, még a patrontást is teli rakjuk.

Hát bizony felfér ekkis csemege a menázi mel-lé. Kivált hétfün, a mikor lúhús leves van, meg olajos paszuj. Emmán nem magyar kebelnek való ugy-e Pesta tesvír? De meg is tettük neki a multkor a parádét, mer mikor hozták a teli csajkákat, hát alar-mot csinált az egisz kompánia. Asztán réksót, pre-

zertirtet komandérozott firer ur Mándel, a dobos, meg a trombitás verte — fújta a generálmarscot, mi meg ráhurráztunk. Kapitány ur beszaladt a kancelláriából s aszkérdezte tülem:

— Infánerist Bagi, micsoda lárma ez?

— Her Hópmán, ikmeldegéhorzám, tisztelgis az paszúnak.

Azótátúl nincs olaj az paszujon.

Ezelőtt csak megvótunk az menázssival, tudod Pesta mert a dilelőtti raszton mindig jól laktunk. — De mijóta bele kostoltunk a tilos kuglófba, meg szalámiba: azóta nem kocsmá előtt rasztolunk, hanem csak az utfélen. Hát úgy vót a, hogy a dicsősígesen bevígzett blindis — csata után kihüszöltük magunkat a Brünlinél s egy fél órát ott raszolt a regimentünk. Hát biz ott nem maradt meg se ítel, se ital, még eszeczájg se, mindent elkörmöltek az mokányok. Nagy vizitáció lett belőle. Infánerist Rác Nadrágszárábúl előkerült a sok szalámi, turnisztabúl a sonka, a Dán Vánti patrontásábúl a kuglóf (nincs is rosz gusztusa a mokánnak), s jött a stróf. Feltüzött bajonéttal kisírte üket utánunk káplár ur Seres s most ott álmodoznak a kuglófnál a Fábían bácsi gondnoksága alatt a Lázáret. kaszármbába. 15 nap ánczel nem is sok annyi kuglófér.

Aszhallom, Pesta tesvir, hogy ti is kegyetlenül szorultok, mer messzire veszitek az direkzijót a nyári ibungho. Hát tudod Pesta, ánzágotok én teneked valamit, legjobb lesz, ha úgy teszel, mint a Lisztesék Samuja tett tavaj, a ki k. k. tit. Gefrájter sarzsi litíre kimakerálta, hogy otthon maradt a jó Sestakerti mellett. Mán pedig csak az ital ital marad s ez tartya fenn mibennünk az igaz magyar virtust, — ugyi Pesta cimborá?

Hej, öreg szenvedő komám! nemsokára beóférojuk már az komisz bakancsot, meg az bornyút, a kit 3 esztendőig czipeltünk az haza dicsősígre. Kísz is van mán a 84-beliek szabadságos ruhája s vigan danoljuk, hogy

Ágasbogas az diófa levele,
Negyven nap az öreg baka ideje.

Fáintos egy nóta e, csakis annak nem esik jól hallgatni, a ki visszazupázik. Agyon isten nekik jó ápitust hozzá, mi mán csak bucsut veszünk az gyöngyilettül, ha még gyöngyebb vóna is. Mert szip az defilírmarsch, meg a czapistráng de mégis, csak legszebb a mi

Szabadságos nótánk.

Fejére felhő integet messziről,
Magyarország szép tájéka felől.
Be szeretnék szárnyára felülni.
Felhő szárnyán hazámba repülni.

Isten hozzád Stájerhon határa,
Sirva nézhetsz a magyar bakára.
Bérczeidet, a sok hegyet-völgyet
A mi lábunk nem tapossa többet.

A nefelejts kétszer nem virágzik,
Stájer kis lány szeme könytől ázik,
Stájer lányok, ne csalogassatok,
A babámhoz hiven visszajutok.

Öreg apám reszkető kezével,
Édes anyám szive melegével,
Kedves babám régi hűségével
Vár engemet, — oda megyek én el.

Isten hozzád, te szép Stájerország
Könyű szívvél mondok bucsut hozzád.
Itten hagyom szép három évetem,
Sokszor hullott keserves könyemet!

Ezek után álgyon meg a menyekbéli fűfügyenerális!

Infánerist Johan Bagi.

Kathedrai bölcsességek.

A szamarak rendesen a hátukon keresztet viselnek, — lássák uraim én is viselek, de elől.

A nők szüziessége születésükkor veszi kezdetét, de a tudomány tovább nem terjed.

A czepléd-utczai templomot, mint városunk díszét, alulról felfelé kezdték építeni.

Egy kör nagyságának meghatározásánál legelőbb is szükséges annak középpontját kikeresni.

A nők festészete sokkal elragadóbb, mint bármely festőművészé, mert az elsőhöz nem kell szakértelem.

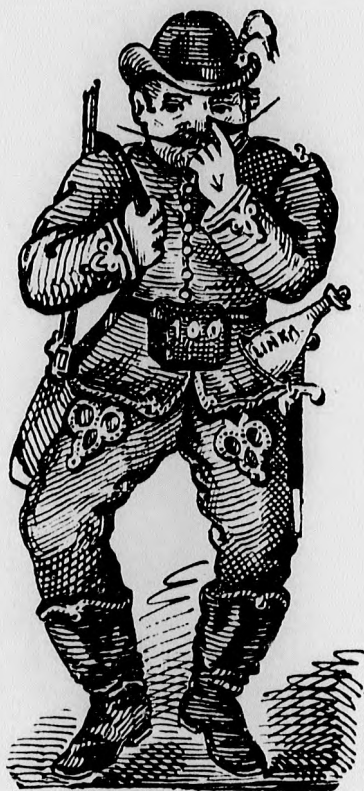
Az ember születésekor ritkán van tisztában a halál eszméjével, és ez már az ó-korban is úgy volt.

Leonidas a Thermopilei szorosnál történt elhalálása után megszűnt fővezérré lenni.

Csokonay Vitéz Mihály a „csikóbőrös kulacs“ kulacsot még halála előtt megénekelte.

Tütü János

városi lendőr.

Hájszen nem hejába böfögöm én aztat, hogy nagy ez a lendőri elme, a ki énnállam van.

Ehen ni, — megcsíptük az ötezer négyszáz forintos czélgányokat az melyek elrajzolták a píz a makói disztó kupecztül.

Vót málacsás meg dénom dánom, arany óra, aran láncz meg gyűrűk a kiket én meg eszeltem. — Az Zsíroz Erzs hajadony lejányzó zsirtalan kontyába húzódott meg a sok zsíros bankó a kit én előkéríttem, — mer tudni kell mindenhe. Abczúg zsan-dár: A ki csak kívül dógozik a határon, de én meg bejöl is, a kit bizonyit az is, hogy mikor Erzsit az maga úniformissába a kit a szüléjítül örökölt — megmotóztam, hát meglett a píz — még pedig piross bugyellárisba.

Szigorúan motóztam kegyetlen módon, — oszt mán ippen kiakartam fordítani Erzsit, mikor bévalotta a píz jelenlegeskedísit.

Az czélgányok mánmost bévannak kópertázva, az vin disztó — kúpez meg a píz eltette saját kezüleg, — de azír asse bírta mondani hogy nííí ehen egy pár forint, — a ki pedig szörnyen dúkált vón lendőri kebelnek. — Na de nagyobb a píznél az di-csőssig, — csakhogy azír nem adnak italt. — Mind-egy na!

Mánmost hogy ijjen szípen sikerült ki a dolog a kit még a törvényszék se birt kipuhatolni, hát arra a gondolatra témázok, hogy a legyet kitilesam az vá-rosbúl.

Esztet meg így módoltam ki, hogy elrúszszanak morvaországba Czakkerlé patikáriusír, elcsipem osztán elhozom Debreczenbe, — fogadom hogy egy légy se marad az városon.

Télire meg az varnyúkat szándékozok kisajáti-

tani a városrúl, — mer mír azír hogy sokallom az köpködísit.

Eztet meg úgy káflabétáztam ki, hogy minek-utánna az varnyú sohase szál keresztre, hát van itt sok keresztos ur oszt felültetem egyiket az kollégyiumra a másikat a városházára, azut az eúrópa kávéházra egyet, — egyet meg az színházra, — akkorra majd csak haza kerülnek az fördörül. — Így oszt lúttek az varnyunak, — mer kegyetlen fil az keresztül, — kivált a kálvinyista varnyú, a pápista úgy se sok!

Ez a lendőri elme, — esztet boncsa ki a kinek jó foga van aszt mondom!

No de meg meg szót hallok a kocsmába, osztán dúkál menni rendet csinálni.

A törvény értelmezése.

Biróhoz ment a panaszos
— Nagy az oka-foka rája —
„Nosza Mihály, beszélj mi fáj?“
Kérdi itelő bírāja.

„Jaj nemzetes bíró uram!
Nehéz sorba járok én itt,
Hisz tán ismeri kigyelmed
A vén Pozdorjáné nénit —
Hát az tegnap vírradóra
— Mert ez egy napig se jó csont —
Ugy ni, három óra tájon
Egyszer csak hozzánk beosont.
Hun jár kend itt Rébék néni?
Kérdem tőle nagy álmosan.
„Azért jöttem, tartsd a fejed
Mert irgalmatlan megmosom.
— A mult héten — mondja a szót —
Ti rölatok az hallatszott —
Hogy behajtottatok i d e
Egy jegyes fülü malaczt.
Mutasd, hol az a malacz, hol,
Isten nyila szálljon rátok,
Te tolvaj, rabló, te rongyos!
Az enyémet mért bántjátok?“
. . . Így bánt velem, bíró uram!
Ezt soha ki nem heverem,
Mert még eddig becsületes
És nem hunczfut volt a nevem.

„M megbüntessük nénédet, meg
— Válaszol a bíró erre —
„Miért kiált kigyót-békát,
Rá az ártatlan emberre.“
De — egy bökkenő van, fiam!
Mindenki, ki törvényt tanult
Azt mondja, hogy erre idézz
Egy s z á m b a v e h e t ő tanut.
„— Hisz nem jöttem bíró uram
Üres marokkal én ide,
S z á j á b a v e h e t ő tanú
Ehun! ez a két pár csibe:!

Fakó ördög.

Látványosság Debreczenben.

Alólirottak van szerencséje a mélyen tisztelt közönséggel tudni, hogy helyben a Hungária kávéházzal szemben kilencz év óta fennállott kész férfi és gyermek ruha raktárt a

Piacz és Miklós-utczai sarok boltba, Czégeli házban a megyeházzal szemben.

Tetemesen nagyobbítva, a kor igényeinek megfelelően és egészen nagyvárosi minta szerint berendeztem s után nevezett üzlet egy kizárólagos

Bécsi kész férfi es gyermekruha nagykereskedés fiók üzlete

azon kellemes helyzetben vagyok, hogy minden czikkeimet a legolcsóbb árakban kiszolgálhassam.

Köszönetem kifejezésével az eddigi pártfogásért, ezt jövőre is kérve maradtam

Teljes tisztelettel

Feuerwerker Ignác.

ÚJ BUTORRAKTÁR

főtér, 1581., Komlóssy-féle ház, a nagytemplom közelében.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, miszerint.

kárpitos üzletemet

tetemesen megnagyobbítottam, és ezzel kapcsolatosan

B U T O R - R A K T Á R T

is rendeztem be, hol fényes, csinos és legjobban legtöbbnyire helyben készült butorokat tartok raktáron, melyet annyival inkább bátorodom ajánlani, mivel a bécsi és pesti munkákkal bátran kiállják a versenyt.

Nevezetesen :

2 ajtós sifonokat,

1

Magas ágyakat aufsatztal,

Kredenzeket,

Kanapé asztalokat,

saját készítményü garnitúráimat a legnagyobb választékban,

Balzac és Ottománokat,

Féder matráczókat,

Ocska butorokat a legújabb divat szerinti behúzásra ugymint minden a kárpitos szakmába vágó megrendelést a leggyorsabb és legpontosabb kiszolgálattal mellett eszközök.

A n. é. közönség becses pártfogásáért esedez

tisztelettel

Kiss Sándor

kárpitos főtér, 1581. a Vecsey-ház mellett.

Á kegyelefes érzülefehez.

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy a kegyeletes gyászoló felek minden lehető kívánalmának pontos és gyors kielégítése czéljából

SIREMLÉKKŐ RAKTÁRAMAT

(Debreczen, kievárad-utca saját-ház.)

a mely 28 év óta a t. megrendelők óhajait teljesen kielégítette ujonnan

a legválogatottabb siremlékekkel

felszereltem, mely több mint 300 teljesen készen levő siremlékekből áll, s üzleti összeköttetésemnél fogva abban a kedvező helyzetben vagyok, hogy

raktáramból minden darabot **gyári áron** szolgálhatok ki.

SIREMLÉKEK és SIRKERESZTEK

15 frttól fölfelé, mindenféle alakban, bármily nagyságban a legjutányosabb áron kaphatók, u. m. művészileg faragott karrarai kereszték és oszlopok, szürke és fekete gránit pyramisok syenith és porfir, — fekete, vörös és zöld színben, elsőrendű tirioli és porosz csillogó fényű fehér s kékes szürke — apró szemcséjű márványból, ugyszinte hazai vörös márványból.

A siremlékek felállítását helyben és vidéken szilárd alapra rakva jutányos árért felvállalom, valamint a siriratok metszését művészileg (bármely európai nyelven) finom aranyozással, vagy különböző szinekkel eszközölöm.

Régi sirkövek ujtását és uj betük vésését elvállalom, — családi és nemesi cimerek, sirdiszítések, sirkőszegélyek és vasrácsok olcsó árért nállam megrendelhetők.

Gyors és pontos kiszolgáltatásért, ugy a vidékre való szállításért a felelősséget magamra vállalom.

Siremlékek mintáját és rajzát

kivánatra fizetés nélkül adom és küldöm.

A t. cz. közönségnek üzletem iránti elismeréseért s eddigi bizalmáért legmélyebb köszönetemet nyilvánítom s továbbra is kérem nagybecsü bizalmát.

Debreczen, 1887.

Teljes tisztelettel

Boros Sándor,

siremlékkő raktár tulajdonos.